

Kaj vem, kako morda še last sem tistih,
ki tiho šepetajo v travi, v listih,
ki jih nikdar ni videlo oko,
in ki mi dali kri so in telo?

Ti vsi se zdijo ptiči mi zaprti,
nič ne vedo o svoji lastni smrti;
njih klic mi preleti srce tako
kot krik teh ptic, ki zdaj od nas gredo. —

Jesenski dež

Jesenski dež, ki neprestano pada,
pripoveduje žalostne povesti;
kot star popotnik je, ki mi na cesti
težave svojih mračnih dni razklada.

In kot že dolgo moja je navada,
se zopet bližam tajni tej bolesi,
katere rast ne vzklije iz zavesti,
katere vonj mi trpka je naslada.

Ta vonj omamlja kakor seme maka,
uspava in me vabi na ležišče,
ki že na moje trudne ude čaka.

Jesenski dež pa pada iz oblaka
in vsaka kaplja hoče v zavetišče
in pot do črne zemlje najde vsaka. —

Preden sneg zapade

Preden sneg zapade	Saj bo dolga zima,	Nič ti ne pomaga,
skrite sreče kraj,	saj bo bridka smrt...	če greš tja nazaj;
pota, gaj, livade,	Črna vrana kima,	tvoja pota draga
mi srce zajoče	prazna, vlažna njiva,	žalostna so, druga,
kot otrok in hoče	mégla se preriva,	tam prebiva tuga,
še enkrat nazaj.	log je že zastrt.	njen je skriti kraj. —

Človek na zemlji

Ciril Kosmač.

Ko se je Žef zbudil, je zora prehajala že v svetel dan. Pretegnil se je na svojem ležišču, se nakremžil, šel z roko preko obraza, si pomencal oči in šele potem se je ščajmal.

Počasi, drug za drugim, so se risali pred njim prizori iz zadnjih dni — in ni mu bilo prijetno pri srcu, ko je videl samega sebe, kako